

moments durs, et dóna força. Pel que fa a tot això, m'he sentit molt lliure, dins de lo punyetera que és la professió.

Com veus el panorama teatral actual?

Neus Agulló: Si vols que et diga la veritat, fatal. Una, perquè es veritat que ara hi ha molts autors valencians, però en la meua humil opinió, jo veig que les coses que escriuen reflexen els problemes de hui dels joves. Estic fins el *gorro* de seure'm en una butaca i veure quatre xicons i xicones sempre parlant del mateix. Jo crec que hi ha molta gent que s'enamora, que pateix, etc. Considere que els autors tenen moltíssima intel·ligència per a escriure altres coses. No hi ha pels autors, històries entre persones majors, no existim per a ells i damunt les dones ho tenim pitjor.

Enric Benavent: Crec que el teatre a València es mira en Barcelona. Ací a València no és possible que una comunitat que pretén assolir un nivell de modernitat com la nostra, tinga un forat tan negre, tan gros com és l'audiovisual. En teatre, l'existència de Moma i Micalet i d'altres companyies amb exigència donen qualitat. Crec que està molt bé i crec que va a més, no veig cap indicatiu de decadència ni en les companyies ni en les sales. Falla la quantitat de públic, però si tinguérem la promoció que tenen

altres ciutats, a nivell de premsa, TV, o ràdio, hi hauria més públic.

Enguany l'AAPV t'ha guardonat amb un narcís, Què t'ha semblat?

Neus Agulló: Molt estrany, ja ho vaig dir, que jo no m'havia sentit mai acceptada per ningú. Els companys em volen però a l'hora de la faena no em volen tant. Fora del meu poble no em sent volguda, ni respectada, ni reconeguda. Jo no existeix. Si vols que et diga la veritat, no sé perquè me l'han donat, supose que per alguna cosa serà.

Enric Benavent: He tingut alguns premis, i hi ha una cosa del Narcís esplèndida i és que te'l donen els companys. Jo crec que quan tu eres actor i eres jove, abans d'agradar al públic i fer-te molt famós vols que els companys et reconeguen com actor. Una de les coses magnífiques que té el premi és que te'l dóna la família. Et sents no únicament integrat, sinó valorat.

Què t'empenta a seguir endavant?

Neus Agulló: Possiblement la tossuderia. Jo sóc d'eixes, que ja ho deia en una obra, que pose el cap en la paret i faig un forat. Jo encara tinc esperances que la cosa

millore, que s'en recorden de mi. Jo estic molt decebuda i molt dolguda, però després m'eix qualsevol cosa i de sobte estic altra volta il·lusionada i pletòrica i així vaig.

Enric Benavent: Créixer amb cada personatge i enfrontar-me a un altre paper diferent.

Contan's una anècdota.

Neus Agulló: Una de quan fèiem teatre amateur. Estàvem fent "*El Cuadro*" d'Ionesco i jo portava un gorret francès i una perruca. En un moment de l'obra s'apagaven els llums i jo em quedava en un vestit roig amb un *cetrot*. Total que en una de les frases dic: "*Moriré en pie como un caballo*" i em cau la

perruca i Mario Silvestre, que feia de germà meu, agarra la perruca i me la posa, i jo torne a fer altre moviment de cap i torna a caure, ell l'agarra una altra volta, i me diu "*Peinate bien*" en eixe moment s'apaguen els llums i em quede com una estàtua amb el *cetrot* en la mà i anava rient-me, no em reia en la boca ni en la cara però les mamelles m'anaven fent toc, toc, toc, toc. Damunt va començar el Ximo Llorenç, que feia de veí, a dir: "ens caurà el decorat, ens caurà el decorat". La gent rient-se sense parar, va ser un final apoteòsic, va ser massa.

Enric Benavent: Va ser l'estrena de "*Las criadas*" al València Cinema, en l'últim acte, n'hi havia una espècie de llit que era un somier, que anava sobre uns rails, pujàvem els dos personatges i allò es soltava i anàvem per damunt del públic, estava penjat amb cordes. Aquell dia estava la companyia de Núria Espert que estava fent "*Divinas palabras*" en València, i precisament ells havien fet "*Las criadas*" i ens havien donat el permís, estàvem espantats i acollonits. Quan el somier va eixir volant sobre el públic es va trencar una corda i jo vaig caure des de tres metres d'alçada i em vaig ferir la cama i l'altre personatge es va quedar penjat. Van donar les llums, però jo els vaig dir que les apagaren i vaig continuar assegut a una butaca amb el llarguíssim monòleg final.

Nada para los ratones

Yo antes vivía aquí, en el barrio, y la verdad es que daba pena.
Daban pena los edificios abandonados a punto de derrumbarse
Las calles siempre sucias,
los solares convertidos en vertederos de basura.
Daba pena también
ver cómo se cerraban las tiendas,
y se desalojaba a vecinos, desahuciados,
porque sus casas se declaraban en ruina.
Hay quienes se fueron huyendo de la incomodidad
entre calles malolientes, escombros y abandono
y hubo los que huyeron porque tenían miedo.
Las ruinas habían sido ocupadas por jóvenes con las caras pintadas
con los pelos teñidos de rojo, amarillo, azul, verde...
Antes de la moda de los tatuajes
y de que Llongueras creara su línea de color.
De ellos se decía que olían y que no se lavaban,
que eran drogadictos, camellos, yonkis, ladrones...
Y del barrio
que estaba lleno de chulos, chulos y putas, putas y maricones.
Los pocos vecinos que quedaban vivían extrañados,
ante un paisaje que iba desapareciendo,
asustados por una gente que les parecía extraña
Las mujeres agarradas a sus bolsos, pendientes del tirón
y los que venían de visita, ni Dios sabe por qué,
caminaban cabizbajos, mirando de reojo, inseguros y aprisa
con ganas de salir pronto del laberinto.
Esto era Beirut,
parecía Beirut con las calles llenas de edificios destruidos y escombros que nadie retiraba,
los perros abandonados
los barrenderos que se olvidaban de venir
las farolas de iluminar...
Y había chulos, chulos y putas, putas y maricones
como en cualquier otro sitio.
Y claro que había drogadictos, camellos, yonkis y hasta ladrones
todos sabemos ya que la ciudad crea espacios para que habite la miseria
y que la miseria se consiente solo donde pueda generar beneficios
eso he aprendido
ahora que han adoquinado las calles

y han pintado las fachadas, que han tapiado los solares
y han vuelto los barrenderos
trayendo precios desorbitados, alquileres imposibles...
Para mí
que vivo de las encuestas,
de la recogida de la fruta y de la venta a domicilio.
Y aunque sigue habiendo chulos, chulos y putas, putas y maricones
como en cualquier otro sitio
he debido mudarme a otro barrio
en el que proyectan construir una gran avenida con un balcón al mar
aquí me han dejado traer mi miseria
junto a la de muchos otros
para que asustemos a los vecinos
abandonen sus casas, cierren sus tiendas y dejen sus edificios convertirse en ruinas
entre solares de escombros y perros abandonados
hacia aquí empujarán a los drogadictos, los camellos, los yonkis y los ladrones
entre chulos, chulos y putas, putas y maricones
hasta que vengan quienes lo compran todo a precios de derribo
y construyan lujosos rascacielos desde donde se verá el mar.

Aureli Delgado
Fragment de "*Nada para los ratones*"

La Classe Magistral

La formació pedagògica és una part fonamental de les activitats d'una Escola Municipal de Teatre.

Des de 1985 ha col·laborat a la de Silla, de manera puntual, un nombre considerable de professors que han compartit amb nosaltres una part de la seua saviesa teatral.

Des de l'any passat, a aquesta col·laboració l'hem donat el format d'una cita anual que clausura el curs de l'Escola. A aquesta cita la denominem "Classe Magistral", i invitem a una persona de teatre vinculada a la pedagogia a que impartisca el seu magisteri als nostres alumnes, als alumnes d'altres escoles, als professionals del teatre, al públic i a tot aquell que este interessat en reflexionar sobre el fet teatral.

La classe té la seua continuïtat en la publicació d'un llibre amb el text impartit, una semblança biogràfica del ponent i la transcripció d'una conversació posterior a la classe.

La primera Classe Magistral, la va impartir al curs 2001/2002 Alejandro Jornet i es publica ara en forma de llibre amb el títol "*Los gatos confusos, ser actor en tiempos acelerados*".

La classe final d'aquest curs 2002/2003 la ha impartida Juan Mandli i s'ha titulat "*El oficio del actor, ¿Sacerdote o fontanero?*". Podem avançar que el professor invitat per al pròxim curs serà Antonio Díaz Zamora.

Pretenem oferir un lloc d'encontre i una ferramenta de treball que servisca per a reflexionar, escoltant i veient impreses les paraules de gent de teatre que durant molts anys han dedicat gran part del seu talent a impartir classes.

Ramon Moreno
Escola Municipal de Teatre de Silla

Alguns vam tindre la sort d'assistir a la classe magistral impartida per Juan Mandli a Silla. Escoltar a una persona que sap del que parla, i més si el tema ens afecta vitalment, es cosa que proporciona sempre molta alegria. L'article que segueix, el va llegir Mandli en el terç final de la seua Classe Magistral. Va ser escrit fa 19 anys per a una revista, i es publicarà l'any que ve en el llibre que al voltant de Mandli s'editarà dins el projecte del qual parla Ramón Moreno. Atenció, que és interessant.

Utópicas reflexiones de un teatrante

El entendimiento vital del teatro nace de su relación social, de su propia extensión, de sus mismos límites. Emerge como un hecho vivo a partir de la transformación de las relaciones de quienes lo practican y devuelven en estas relaciones –en forma de imágenes, personajes, situaciones dramáticas, espectáculos, etc.– su propia visión del mundo. Para poder producir un mínimo gesto, que trascienda los estereotipos y nos introduzca a través del lenguaje expresivo en el universo creador –donde se destruyen las evidencias– son necesarias horas de trabajo, búsqueda, transpiración, junto con las condiciones objetivas mínimas necesarias para que dicho proceso crezca, madure y llegue a plasmarse en trabajos concretos.

.....

Lamentablemente, y en muchos casos, hoy los artistas estamos siendo convertidos, y muchas veces a pesar de nosotros mismos, sólo en expertos vendedores pendientes de la oferta y la demanda y nos sumergimos en una dinámica donde nuestro propio trabajo –la fuerza y la razón por la cual existimos– comienzan a banalizarse de manera alarmante. Hoy, en los grupos, el lenguaje específico, la evolución personal y la técnica, el cuestionamiento social de la tarea pasan a un segundo plano dando el protagonismo a estrategias, para intentar sobrevivir "*espiritual y estomacalmente*". En el momento que el grupo conecta con el funcionario de turno, intentando conseguir medios para subsistir, el funcionario nos dice de mil formas distintas que nuestra problemática, que no es otra que intentar trabajar con dignidad y socializar dicho trabajo, no le importa un carajo, te lo dice finamente, bajo máscaras-tópicos ya conocidos, con "*versos*" que se repiten y que a fuerza de repetirse "*parecen verdad*".

Uno sigue creyendo –en el teatro, por supuesto-, pero la balanza teatral se decanta hacia la mercancía. La antesala de los funcionarios pasa a ser un espacio “importante” y la sala de trabajo comienza a llorar vacía de gestos vitales, de fantasía, de imágenes.

.....

El trabajo se privatiza o auto-margina (para respetar tu autonomía) y uno comienza a desangrarse bajo el subdesarrollo de infraestructura, se desloma pagando alquileres para trabajar respetándose a sí mismo, pero como “aún” el teatro no es como la leche y el pan, el insertar socialmente tu trabajo es una utopía, ya que comienzas a ser un trabajador con una dinámica social que no encaja dentro de ningún orden laboral. En definitiva, eres un trabajador y no lo eres, eres un esclavo y no lo eres, eres dependiente y no lo eres. Y si no somos no existimos. Hemos sido convertidos y reducidos en una fuerza laboral y social no-peligrosa.

.....

El Sistema impone las leyes, las reglas de juego. El hambre comienza a llamar a la puerta de los honestos, de los que aún creen que crear es un trabajo arduo y duro, una relación profunda de los hombres, expresada en viscerales imágenes, y no un toque de lucidez en las relaciones públicas. El Estado mediatiza tu trabajo, compra tu fuerza y la ubica en lugares específicos donde el hecho teatral-cultural queda alejado de la Vida, donde digas lo que digas, grites lo que grites, todo queda reducido, banalizado, domesticado. Y tú comienzas a domesticarte, a domarte a ti mismo de hechos vivos. El Estado compra lo muerto porque teme a lo vivo. Y el funcionario de turno, educado en la muerte, cierra la puerta de lo vivo en términos administrativos.

.....

Frente a este panorama ¿cuál es el contenido y la forma de existencia de un teatrante? *EXISTIR* es nuestro *SENTIDO*. Como esas grandes reservas indígenas –brutalmente despojadas de su razón de ser, de su derecho a “existir” viviendo de acuerdo a sus propias leyes-, los teatrantes no debemos dejar de existir. Pero debemos ser lúcidos y reconocer al enemigo, precisamente para eso: para *EXISTIR*

y el enemigo es todo aquel que intente quitarte tu fuerza de trabajo, tu autonomía ideológica y estética, tu actitud crítica, tu coherencia, *ACTUANDO DISFRAZADO* de siglas progresistas, de subvenciones que domesticar, de grandes proyectos que encierran la nada. El enemigo te “alquila”, te acerca al pueblo institucionalmente para alejarte vitalmente, nos da de “comer” para que nos “alimentemos” y transforma nuestras necesidades en necesidades.

Dentro de ésta realidad la lógica, la responsabilidad, el no estafar con tu trabajo, son los primeros síntomas de que uno no funciona bien, y el funcionario de turno –siempre tan feliz y tan tranquilo- te lo hace notar. A esta altura uno se pregunta ¿por qué no dejar en paz al funcionario (ministros, concejales de cultura, empleados, etc.) y ponerse a trabajar? ¿Por qué exigir al funcionario –único representante de carne y hueso del Estado- que reconozca nuestra existencia? ¿No es esto utópico e imposible? Así es. Porque el funcionario “funciona” precisamente para eso: para negar nuestra existencia.

.....

Para no perder más tiempo en enigmas “casi” indescifrables, vuelvo a la vieja sala de trabajo a encontrar el gesto perdido en tanto follón filosófico, pero mi mirada obsesionada busca una explicación palpable a ésta pregunta que viene desde lejos y cuyo efecto es tan cercano...

¿Qué es la *CULTURA* para el *ESTADO*? ¿Porqué y para qué existen edificios-ministerios, ministros, concejales, empleados, subsecretarios, secretarios, etc., etc., etc.? ¿Qué relación tiene todo esto con la *CULTURA*, con la *VIDA*, con el *HOMBRE*...? Volvemos al trabajo esperando ingenuamente encontrar la respuesta.

Tal vez algún día lejano...el Teatro conviva sin tanta suntuosidad en los barrios, las escuelas, en los pueblos, en el Hombre y entonces quizás seremos “*peligrosos*”, porque estaremos cerca de *DESTRUIR* lo que es la *CULTURA* para el *ESTADO*.

.....

La llei de la selva

Como punto final y síntesis, el autor de estas reflexiones es un latinoamericano “*injertado*” en Europa, que comprueba una vez más que el *CAPITALISMO*, perfectamente insertado en ambos continentes, destruye con la misma precisión y certeza, el ansia de muchos hombres y mujeres de fusionar *CULTURA-PUEBLO* como un hecho cotidiano y sólido, alejado de la élite de contextos suntuosos y parafernalias teatrales; para ganar otros espacios trascendentes, menos rentables “políticamente”, pero de una riqueza sin artificios.

En mi continente nos domestica con palos, torturas, desapariciones y un largo etcétera, en éste con parlamentos, discursos vacíos y palabras, palabras y palabras, pero... ¡oh, casualidad y causalidad! el efecto es el mismo: que el individuo no se descubra creador, porque este descubrimiento conduce a la destrucción... *SI...* a la destrucción de lo creado, aceptado y establecido por el Estado. Y es este Estado con todos sus poderes y todas sus instituciones mediáticas el enemigo acérrimo del *HOMBRE CREADOR*.

(Este artículo está escrito en València, en enero de 1984. Cualquier parecido con la realidad de hoy, julio de 2003 – casi 20 años después – es *PURA COINCIDENCIA*).

Juan Mandli

En estos últims mesos cada vegada que anava a l'Associació només hi havia un tema damunt la taula; imagine que sabeu que parle del doblatge. Este assumpte ens ha disgustat a tots molt, però sobretot ha minat l'ànim de persones que han estat apartats de la seua feina, o d'altres que pel seu càrrec dins de l'Associació o condició laboral, han hagut d'estar en primera fila intentant mantindre el tipus mentres rebien hòsties per totes parts. Jo treballo amb estes persones, les conec bé, les respecte i admire profundament, no sols en el terreny laboral sinó també, i sobretot, en el terreny humà perquè, lluny d'actuar en el seu propi interés només pensen en l'interés general que, en definitiva, és el nostre. El d'ells i el de tots els que treballem en l'Associació dia a dia. Estes persones, dic, estan sent víctimes de la més absoluta de les injustícies tant en lo professional com en lo personal, havent de suportar alguna que una altra paraula mal sonant per part d'alguns companys o prenent decisions que afecten a la seua condició laboral i que s'aparten dels seus ideals professionals pressionades per les circumstàncies. Jo també sóc una víctima i em pregunte, és què ens hem tornat tots bojós? Tant de bo estiguérem tots com a cabres, inundats d'eixa bogeria que et desperta els sentits per la seua genialitat, espontaneïtat i creativitat. Que t'allibera de prejuís i falses morals. Que et desposseïx de tot i nu enfront dels altres ets capaç de cridar “Ja ni ha prou”. Prou de guerres, d'injustícies etc... Tant de bo ens cegara la utòpica bogeria de

voler anteposar les persones a les coses. La bogeria del què vol passar-se la vida fent riure o plorar als altres. Sense trucs, sense trampes. La bogeria que ens embolica, desgraciadament, és la bogeria que fa riure per no plorar, la que ens fa plorar d'impotència i de ràbia, perquè es veu el truc i la trampa, és la malaltissa bogeria de qui fingeix i mentix amb traïdoria, de qui no vol vore perquè no li interessa, de qui es fa el llonguís per a no perdre el seu estatus econòmic, de qui se sap poderós i exercix el seu poder despòticament encara sabent que no té la raó, que la raó està de part d'eixa immensa majoria que ells estan perjudicant. Però a ells, què els importa? Ells viatgen en preferent i qui no puga pujar-se al carro del fenc que se les apanye com puga, que es conforme amb córrer darrere d'ell en una carrera absurda per arreplegar els brins o que mora en l'intent. Perquè açò és la llei de la selva. Però, és què potser vivim a la selva? Estos bojós no obstant recobren el trellat quan es senten observats, es posen nerviosos i perden els papers, es tornen bojós de lligar, bojós perillosos que malalts de ràbia són capaços de mossegar a tot aquell que, apanyantse-les com pot, intenta pujar-se al carro. En el seu camí el carro passa per damunt de l'amistat, l'amor, la pau... i l'enemistat, l'odi i els enfrontaments pel fenc van deixant un rastre de sang i boçada fàcil de seguir però difícil d'esborrar. Segur.

Isabel Carmona

Escènia nits de juliol, nits d'escènia

Mostra de Teatre Novell – Foios - Horta nord 2003
Del 5 al 20 de juliol

Escènia Mostra de Teatre Novell, és una iniciativa teatral molt refrescant per a les caluroses nits de juliol. Començà a caminar, plena de bones intencions, ara ja fa tres anys i enguany els seus responsables més directes; el Regidor de Cultura Sergi Ruiz i el Tècnic Cultural Raül Martí, reflexionaven amb nosaltres, el jurat de la Mostra, al voltant del passat, present i futur d'Escènia.

L'Ajuntament de Foios va crear Escènia amb el clar objectiu d'oferir al seu poble una alternativa cultural, una oferta teatral de qualitat per a les nits d'estiu. A hores d'ara Escènia s'ha convertit en un oasi de teatre al desert de juliol i els seus responsables polítics, conscients d'aquesta responsabilitat, volen trobar un espai dins del panorama teatral valencià. Tenen molta feina a fer però són joves, tenen moltes ganes, molta capacitat de treball i per damunt de tot molta voluntat política, difícil de trobar hui en dia.

Tenen, a més a més, el recolzament de tot un poble que dia a dia han omplert el teatre.

Convençuts de que Escènia pot arribar a ser un punt d'encontre per a la professió i un espai per a les noves companyies, des de l'AAPV recolzarem aquest projecte desitjant que entitats públiques com ara Teatres, Diputació o Conselleria donen el seu suport a estes i altres iniciatives similars.

Estaria bé que l'actuació d'aquest Ajuntament servira d'exemple a l'Ajuntament de València que amb un pressupost molt superior no ha estat capaç, fins ara, de dotar a la Fira de Juliol d'una programació teatral com es mereix el públic valencià.

Isabel Carmona

Els cursos que s'han fet i els que es faràn

El retall pressupostari que va patir l'AAPV l'any passat va afectar especialment a la Secretaria de Formació ja que no es van poder fer alguns dels cursos que teníem previstos per aquesta temporada.

Per altra banda i per a poder fer front als objectius de la Secretaria, vam proposar a la Junta Directiva la possibilitat de que els associats pogueren assumir la part del cost del curs que l'Associació no podia i així es va fer. Hem de dir que aquest handicap no va afectar, en absolut, la participació i l'assistència, que ha estat massiva, -aprofite per a donar les gràcies als associats per la comprensió d'aquesta dràstica mesura, ja que no és aquesta la pràctica habitual de l'AAPV-. Amb aquesta mesura va ser possible fer el curs de Cant de Mª José Peris, el Taller Relacions i Privacitat amb Isabel Rocatti, tots dos impartits a l'ESAD de València, amb qui l'AAPV va signar un acord de col·laboració gràcies a la bona feina del seu nou director Leopoldo G. Aranda. I com cada any, també s'ha impartit el Curs de Dicció en Valencià amb Gonçal Palop.

ha creat també un sistema de beques per a ajudar als associats a fer cursos organitzats per altres entitats, per exemple, el Curs-Taller En el Rodatge de José Luís Cuerda, organitzat per AISGE; el Curs d'Interpretació amb Lilo Baur que ha estat organitzat per Off Escola de Teatre i Cine; o el que s'està impartint en aquests moments a l'ESAD, Escola d'Estiu Stanislavsky, amb Vidmantas Siliunas, Igor Zlotovizky, Vladimir Satjin y Sergey Zemtrov.

A partir de setembre estan previstos els següents cursos; **Tècnica Txèkhov**, amb Soledad Garre; **Tècnica Alexander** amb Rafa Garcia; **Doblatge** i un d'**Interpretació** amb Pep Ricart que intentarem fer dins de la Mostra Reclam, a l'Aula de Teatre de Carles Pons de la Universitat Jaume I de Castelló, en un intent d'apropar les activitats que realitza l'AAPV als associats que viuen a Castelló i comarca.

D'ací uns mesos intentarem organitzar altres cursos a Alcoi, Alacant o Elx.

La Secretaria de Formació

Secretaria de Formació

cursos per actors:

& Taller de Cançons, inscripcions fins al 8 d'agost, curs del 18 al 22 d'agost a l'Acadèmia Valenciana de les Arts de l'Espectacle i la Comunicació, a Elx.

& Curs d'Actuació de Teatre, del 18 al 29 d'agost a l'Acadèmia Valenciana de les Arts de l'Espectacle i la Comunicació, a Elx.

& Curs per a Proves d'Accés a les Escoles Superiors d'Art Dramàtic, del 18 al 31 d'agost a l'Acadèmia Valenciana de les Arts de l'Espectacle i la Comunicació, a Elx.

& Curs Pràctic de Tècnica i Interpretació Vocal, de l'1 al 5 de setembre a la Universitat d'Estiu de Terol.

& El Clown i la Pista, de l'1 al 5 de setembre a Pallasenda, Alzira.

& Iniciació al Clown, el 6 i 7 de setembre a Pallasenda, Alzira.

& El Clown i el Bufó, del 8 al 12 de setembre a Pallasenda, Alzira.

altres:

& Seminari European Films Crossing Borders, organitzat per l'SGAE, inscripció fins al 31 de juliol, seminari el 17 i 18 de setembre al Festival de Sant Sebastià.

& Taller Internacional d'Espectacle de Guió 4ta. Edició, a agost, organitzat per Fundació per a la Investigació de l'Audiovisual en col·laboració amb la *Universidad del Sagrado Corazón de Puerto Rico*.

& Seminari sobre Propietat Intelectual: Reforma Legislativa i Lluita contra la Pirateria, (becat per Egeda), a Santander del 15 al 19 de setembre.

cursos d'informàtica:

& Cursos d'Internet per a majors, a partir d'octubre a les Ciberoteques de Bancaixa de València, Alacant, Sagunt, Segorbe, Alfafar i Xàtiva.

& Cursos d'informàtica gratuïts a València, Elx i Cullera.

petibiblioteca

Recordeu que a l'Oficina disposeu d'una mini-biblioteca formada per guies, catàlegs, revistes, obres de teatre, assajos, estudis, etc.

Entre les revistes podeu trobar els últims números de "L'illa", revista literària; "Actores" de la UA de Madrid; "Entreacte" de l'AADP de Catalunya; "Escaramuza" de Galícia; "Jokulariak" d'Euskadi i "Alma autores literarios medios audiovisuales".

Aquests són els últims llibres rebuts:

* "Vida d'herois", de David Nelejo.

* "Llei Caló", de Damià Barbany.

* "La vigència de los mitos griegos", Biblioteca Teatral - Col·loquis, Teatres de la Generalitat.

* "15 anys Escola Municipal de Teatre d'Aldaia 1987-2003".

* "Los placeres de la vista. Mirar, escuchar, pensar", edicions de la Filmoteca.

* "Archivos de la Filmoteca", número 44, juny 2003.

* "Los gatos confusos, ser actor en tiempos acelerados", d'Alexandro Jomet.

audiovisual

4 Ajudes Eurimages 2003, fins al 22 d'agost i 17 d'octubre.

4 Subvencions per a l'Organització i Desenvolupament a Espanya de Festivals de Cinematografia i Arts Audiovisuales, ICAA, fins al 31 d'agost.

4 Festival Cine Culpable, fins a l'1 de setembre.

4 Ajudes a les Arts Visuals de *l'Andy Warhol Foundation for the Visual Arts*, fins al 15 de setembre.

4 Ajudes per a la Producció de Curtmetratges Realitzats, ICAA, fins al 16 de setembre (2na. Fase).

4 Subvencions a la Producció de Curtmetratges Cinematogràfics, Institut Català de les Indústries Culturals, fins al 16 de setembre.

4 Mesures per a Fomentar l'Accés de les Empreses de Producció Europees Independents a les Financiacions Externes, fins al 19 de setembre.

4 Beques d'Estudis o Perfeccionament al Camp de l'Audiovisual, fins al 30 de setembre.

4 Finançament per a l'Exhibició Cinematogràfica i Adquisició i Millora d'Equipaments de Producció Cinematogràfica, ICAA, fins a l'1 d'octubre.

4 Ajudes per a l'Exhibició de Llargmetratges Doblats o Subtitulats en Català, des de l'1 de setembre fins al 6 d'octubre.

4 Finançament per a la Producció Cinematogràfica, ICAA, fins al 15 d'octubre.

4 Ajudes per a la Recerca sobre Radiodifusió HBF Assistance Grants, fins al 15 d'octubre.

teatre

4 Concurs Literari de l'Associació AMIBA, per a Obres de Teatre Inèdites, fins al 29 d'agost.

4 IX Premi de Teatre El Micalet, bases a partir de setembre al Micalet.

4 VII Mostra de Teatre no Professional de Xest, fins a l'1 de setembre.

4 *III Festival de Café Teatro Radio City*, fins al 15 de setembre.

4 Premi Maria Teresa León, per a Autores Dramàtiques, fins al 15 de setembre.

4 Premi Escola de Teatre i Dansa d'Extremadura de Texts Teatral, fins al 20 de setembre.

4 Premi de Teatre Antonio Buero Vallejo, Ciutat de Guadalajara, fins al 30 de setembre.

4 Ajudes per a Projectes d'Art Públic, fins al 31 d'octubre.

altres

4 Residències per a Artistes Visuals Internacionals, fins al 15 d'agost.

4 Premis Alfons el Magnànim València de Narrativa i Poesia en Valencià, fins al 31 d'agost.

4 XXX Certamen Literari de Xest, fins a l'1 de setembre.

4 II Premis Literaris Constantí, fins al 5 de setembre.

4 XIX Certamen Literari Vila de Puçol, fins al 7 de setembre.

4 VII Premi Poesia Josep Mª Ribelles, Vila de Puçol, fins al 7 de setembre.

4 Premis Literaris Ciutat d'Alzira, fins al 15 de setembre.

de setembre

4 Beques per a Estudis de Postgrau, Fundació Agrupació Mútua, fins al 15 de setembre.

4 I Concurs d'Hipercontes, Narrativa Hipertextual, Fundació Bancaixa, fins al 22 de setembre.

4 Beques de Recerca Científiques, Humanístiques i Artístiques del Radcliffe Institute, Harvard University, fins a l'1 d'octubre.

4 IX Premi CAM de Fotografia, fins a l'1 d'octubre.

4 XIX Concurs de Fotografia Ciutat de Dénia, fins al 10 d'octubre.

4 Bambalina: *"Historia del soldado"*, l'1 i 2 d'agost a Sagunt.

4 La Banda del Drac: *"Monstres"*, el 4 d'agost a Simat de la Vallidigna; el 21 a Morella i el 28 a Sinarcas.
"Balleu, balleu", el 16 d'agost a Torrejón de Ardoz.

4 Combinats: *"Julietta i Romeo, el pessic de l'amor"*, el 18 d'agost a Xàtiva.

4 Conino Gurillo: *"Gramurosa (nou repertori)"*, tots els divendres i dissabtes al Teatre Conino Gurillo.
"Villa Lolin i els strangers in the night", tots els divendres i dissabtes al Teatre Conino Gurillo.

4 Fundació Arts Escèniques: *"Las comedias bárbaras"*, del 30 de setembre al 12 d'octubre al Port de Sagunt.

4 Jorguina: *"Juglars y comediantas. Cuentos y Chascarrillos"*, l'1 d'agost a Cabezuelas; el 2 a Los Herreros; el 8 a Viñuelas; el 10 a Iátova; el 15 a El Oro; el 22 a Castellblanch i el 29 a Otonel.

4 P.T.V-Clowns: *"Cambio de plan"*, el 3 d'agost a Benidorm; el 8 a Millares; el 9 a l'Àlfàs del Pi; el 10 a La Mata; el 23 a Màlaga; el 28 a Cieza; del 5 al 14 de setembre a Las Palmas; el 21 a Benicàssim i el 25 a Zamora.

4 Saga Producciones: *"El amigo de mi mujer"*, el 15 d'agost a San Antonio de Benagèber i el 16 a Benissoda.
"La bella y la bestia", el 13 d'agost a Villar del Arzobispo.
"Trampolín", el 3 d'agost a Marines.
"La zona y las uvas", el 9 d'agost a Bicorp.

4 Scura Splats: *"Guargis"*, el 2 d'agost a Llutxent; el 17 a Barx; el 27 a Palma de Gandia i el 29 a Almisera.
"Còsmic", el 8 d'agost a Noja; el 22 a Venta de Baños i el 23 a Carrion de los Condes.
"Marcianets", el 26 d'agost a Palma de Gandia.
"Doms", el 31 d'agost a Palencia.

4 Teatre de l'Home Dibuijat: *"Monosapiens"*, el 13 de setembre al Barri del Crist.

festivals i mostres

Teatre:

- 4 Sagunt a Escena, Festival d'Estiu, de l'1 al 30 d'agost.
- 4 Cicle de Conferències Col·loquis sobre els espectacles de Sagunt a Escena, del 6 al 30 d'agost a Sagunt.
- 4 I Marató d'Arts Escèniques a la Casa Groga de Barcelona, el 4 d'octubre.

Audiovisual:

- 4 Concurs de Curts de Benicàssim, del 7 al 10 d'agost.
- 4 Premi de Curts Albatros/Babel, durant tot l'any.

actors i actrius professionals valencians

www.aapv.net

| qui som | guia | agenda professional | notícies | associats |

| contacte | mapa del web | fòrum | convenis | cursos |

| beques i ajudes | cartellera | inici |

escola superior d'art dramàtic

llicenciatura en interpretació textual

pròxima especialitat direcció d'escena

nuevos tiempos

OSAAEE

ORGANIZACIÓN DE SINDICATOS DE ACTORES Y ACTRICES DEL ESTADO ESPAÑOL